

CREDO

Studer- og skoleungdomsarbejdet
på bibelsk grund

Gothersgade 115 A³ . København K
Minerva 2540 . Giro 549 54

København, d. 29. april 1963.

BED, SÅ SKAL DER GIVES JER!

"Bed, så skal der gives jer, søg, så skal I finde, bank på, så skal der lukkes op for jer", siger Jesus(Matth.7.7). Det er et af de store og rige løfter, bibelen er så fuld af. Og ikke bare een gang, men hele tre, udtaler Jesus den samme opfordring og det samme løfte - om end med lidt forskellige udtryk. Sandelig, Jesus kender os! Han kender vor tunghørighed og vantro, der gør os så sendrægtige til virkelig at høre og forstå og tage ham på ordet. Netop for yderligere at at opmuntre vor tro og styrke vor vished, så gentager Jesus da også hele udtrykket een gang til i en stærkt forsikrende form, v. 8:"Thi", siger han, "enhver, som beder, han får, og den, som søger, han finder, og den, som banker på, for ham skal der lukkes op". Det er et absolut, et helt igennem ubetinget løfte. Og hvad mere er: det er et løfte, givet os af Jesus, Guds egen søn, der taler med selvsamme myndighed som Faderen selv. "Jeg og Faderen", siger Jesus, "vi er eet, og som Faderen har lært mig, således taler jeg".

Det er godt for os at vide. Thi, som Luther siger det: "Dersom Gud ikke havde befalet os at bede og havde lovet at høre, så formåede alle skabninger ikke at udbede sig det mindste med alle deres bønner". Hvis altså Gud ikke havde sagt noget om bøn, så havde vi ikke kunnet vide, om han virkelig ville høre os eller ej, men vi var forblevet i en evig uvished..Nu har vi imidlertid i disse Jesu ord Guds egen befaling og opfordring til os om, at vi - altid og under alle forhold - må have lov til at tage vor tilflugt til ham. Og endda mere: Vi har også her Guds eget løfte, hans usvigelige forsikring om, at han vil bønføre os. Det er der grund for os til at tage til hjerte. For hvordan skulle vel det, som Gud har sagt, være uvist? Gud er dog ikke et menneske, at han skulle kunne lyve. Nej, han er til at stole på. Ikke eet af hans ord skal falde til jorden, før det er opfyldt altsammen. Himlen og jorden skal forgå, men hans ord skal ingenlunde forgå. Derfor er også et ord af Guds mund mere sikkert og vist end alt, hvad vi ser for vore øjne.

Guds eget ord og løfte - det er den grund, vor vished om bønførelse hviler på. Den hviler ikke på noget i os selv. Der er intet hos os eller i vore bønner - hvor indtrængende og brændende de end måtte være - der bevæger den almægtige Gud til at give os noget. Det virker alene hans eget ord og løfte. Gud gør alting for sin egen skyld. Det er, som Luther også har sagt: "Bønnen er ikke god og retskaffen, fordi den er vedholdende, andægtig, rørende eller lang, hvad enten den angår timelige eller evige goder, men alene fordi den bygger og stoler fast på Guds tilsagn. Den bliver hørt - hvor ringe og uværdig den end er - alene for Guds sandheds og forjættelsers skyld. Guds ord og løfte gør din bøn god, ikke din andagt. Ja, troen på Guds løfter er netop den rette andagt, og uden den er al andagt lutter bedrageri".

Hører du det, du, som strider i dit bønsliv for at gøre dine bønner rigtig indtrængende, vedholdende og brændende, men dog stadig kommer til kort og derfor ingen frimodighed kender! Hører du det, du, som

bestandig kæmper for at bede ud af et oprigtigt og udelt hjerte, men igen og igen fortvivler, når du opdager, at dit hjerte er svigefuldt fremfor alt og aldrig har helt rene og ublandede motiver! Hører du det, du, som er bange for ikke at være sønderknust og sønderbrudt nok, til at Gud skulle bønføre dig - så kold og hovmodig, så lunken og ligegyldig ~~og lunken~~ du er! Ja, hører du det, du, som arbejder hårdt og er besværet: "Jeg, jeg", siger Herren, "jeg bønfører dig for min egen skyld, for min søns Jesu Kristi lidelses og døds skyld. I hans navn og på hans fortjeneste og værdighed må du have lov til at komme. Thi i ham har jeg velbehag!"

Så er Jesus da også for os i vort bønsliv "lovens ende til retfærdighed for hver den, som tror". Vi skal ikke længere krampagtigt kredse om og bakse med os selv, men må have lov til med stor frimodighed og i troens fulde vished at træde frem for Gud i Jesu Kristi navn. Da er vi under hans eget løfte om, at "hvad som helst vi beder om i hans navn, det vil han gøre".

Men - vil nogen sikkert spørge - hvorfor så de mange ubesvarede og upfyldte bønner? Ja, noget fyldestgørende svar på dette spørgsmål er det nok ikke muligt for os mennesker at give. Men enkelte ting både kan og må dog alligevel siges. For det første bedes der - ikke bare blandt hedninger, men også vidt og bredt i kristenheden - mange bønner, der hverken har Guds befaling eller forjættelse for sig. Det gælder således alle de bønner, der bedes i menneskets eget navn, i fortrøstning til alt muligt andet i stedet for eller ved siden af Jesus Kristus - ham, den eneste, i hvem Gud har velbehag.

Beder vi derimod alene i fortrøstning til ham, da er det i hvert fald muligt at sige een ting udfra Guds ord, og det er, at hver bøn, som således bedes i Jesu navn og efter hans vilje, den både hører Gud og svarer han på. Det får stå fast alene i kraft af, hvad Gud selv har sagt, og på trods af alt, hvad vi mener at opleve eller erfare. Men ofte kan det vare længe, inden vi får svar. Da får vi lejlighed til at øve os i fasthed og udholdenhed i bønnen. Tit sker det også, at Gud giver bønførelsen en helt anden form, end vi havde tænkt os. ~~Derover~~ Derover må vi ikke tabe modet, men tvært imod glæde os. Gud ved langt bedre end vi selv, hvad der er til gavn for os. Derfor er det også så rigtigt, hvad Luther har sagt: "Vi skal bede uden at give bønførelsen navn". Det vil sige: Vi skal ikke foreskrive Gud, hvad han skal gøre. I stedet skal vi brede det, som nu er vor nød, ud for ham - som kong Ezekias i sin tid gjorde det, da fjenderne belejrede Jerusalem og trængte byen fra alle sider, så kongen ikke længere vidste sine levende råd. Men Gud vidste selv, hvad han ville gøre, og han greb ind - for sit eget navns skyld! (2.Kong. 19). Det samme vil han også gøre i vort liv. Men ofte skjuler han længe sit ansigt for os for at øve vor tro og lære os at trodse alene på hans løfter. Dem får vi da tage til os og holde dem frem for Gud i vedholdende bøn - sådan som Jakob gjorde det i sin bønnekamp natten før mødet med Esau. Og Gud greb ind! (1.Mos. 32). Han stod ved sit ord! Det gør han også i dag, for "han er i går og i dag den samme, ja, til evig tid".

Det betyder ikke, at vi er sikret mod storme og vanskeligheder, mod prøvelser og hårde slag i dette liv. Gud har aldrig givet os løfte om noget sådant. Men han har sagt os, at vi ikke skal være bekymrede for noget, men i alle ting lade vore ønsker komme frem for ham i påkaldelse og bøn med taksigelse. Så skal hans fred, som overgår al for-

stand bevare vore hjerter og vore tanker i Kristus Jesus (Fil.4.6-7). Det er et godt ord at holde sig til for os, der står over for den helt ukendte fremtid med alle dens uvisheder og muligheder. Måske vi kender til bæven over for, hvad der mon skal møde os i de dage, der kommer. I den situation er løftet "Bed, så skal der gives jer, søg, så skal I finde, bank på, så skal der lukkes op for jer" ikke noget løfte om, at Gud uden videre vil løse alle problemer og fjerne alle vanskeligheder for Jesu Kristi disciple. Nej, tvært imod så siger Guds ord, at vi igennem mange trængsler skal indgå i Guds rige. Men det er et løfte om, at han vil være med os alle dage og i alle forhold. Han vil stå hos os midt i nøden, ikke lade os alene midt i vor angst. Og går det så for os til sidst gennem døden, da slipper og forlader han os heller ikke der, men fører os gennem døden til livet.

Stillet over for og under dette løfte, har vi noget at lære af Abraham. Til ham havde Gud sagt: "Drag ud fra dit land og din slægt til det land, som jeg vil vise dig. Så vil jeg være med dig og velsigne dig". Og Abraham gik - uden at vide hvorhen. Han drog ud på Guds nøgne befaling og løfte. Hvad der skulle møde ham på vejen, det vidste han ikke. Men een ting vidste han: at han aldrig skulle lades alene, at der altid var een, som var hos ham, og som aldrig ville slippe eller forlade ham. Det samme løfte står vi under, mens vi - som Abraham - er på pilgrimsrejse gennem denne verden, hvor vi ikke har vort blivende sted, til det, der for os er "det forjættede land" - Guds evige rige. Og så bliver det afgørende trods alt ikke, hvad der skal møde os på vejen, men derimod dette, at han vil være med os - alle dage - indtil verdens ende.

Niels Ove Rasmussen